

Har kammarmusiken en framtid?

Det sägs ofta, att kammarmusikens framtid är osäker, eftersom det mest skulle vara äldre som intresserar sig för den. Men i kammarmusikfestivalen "Måndag hela veckan" i Stockholms konserthus, där stråcktrion ZilliacusPerssonRaitinen stod i centrum i början av april, hade man lagt in ett rundabords-samtal om kammarmusikens framtid.

Annasara Lundgren, Christina Tobeck och Mats Zetterqvist utgjorde halva panelen ...

Moderator var Musikaliska akademiens ständige sekreterare, Fredrik Wetterqvist, och som samtalspartner vid det (alls inte runda) bordet satt Annasara Lundgren, violinist i Malmö, Christina Tobeck, musikhistoriker och tidigare producent på Sveriges Radio, Mats Zetterqvist, violinist, Sanna Gibbs, sopran, och Tebogo Monnakgotla, tonsättare. Christina Tobeck inledde med att tala om begreppet "kammarmusik" och vad som inryms – och har inrymts – i det, och hon menade, att hit bör inte bara "musik med två eller fler instrument" räknas utan även vokalmusik liksom solistisk musik för t.ex. piano, violin eller cello. Mats Zetterqvist, som varit primarie i flera stråckkvartetter och har mångårig erfarenhet av vad det innebär att spela kammarmusik, bidrog med några av sina erfarenheter. Han är lärare på Edsbergs musikinstitut, som ingen student får lämna utan att ha spelat åtskilligt med kammarmusik. Tebogo Monnakgotla talade om att skriva kammarmusik, något man

... medan Sanna Gibbs, Tebogo Monnakgotla tillsammans med moderatorn Fredrik Wetterqvist utgjorde den andra.

Fortsätter på nästa sida ↓

ofta gör för eller på beställning av en speciell ensemble, vilket för det goda med sig att ensemblen spelar stycket flera gånger vid olika framträdanden.

Mest intressant med tanke på framtiden var ändå det Annasara Lundgren och Sanna Gibbs berättade. Annasara driver i Malmö en verksamhet kallad "Krinolin". Hon och en kamrat, Rebecca Lassbo, som också är musiker, har skapat ett forum där man kan lyssna på kammarmusik under informella former. Man håller till på en restaurang och bjuder in olika kammarmusikensembler. Efter konser-

ten, som brukar vara förhållandevis kort, välkomnar man publiken att komma upp på scenen och spela själv. Till konserterna kommer en blandad publik och många får här uppleva kammarmusik för första gången, något som ofta blir en positiv upplevelse.

En liknande verksamhet är den som Sanna Gibbs med flera bedriver kallad "Första parkett". Skillnaden mot "Krinolin" är, att man inte har någon fast lokal utan växlar mellan olika platser i Stockholms innerstad. Även här lockar man till sig en blandad publik av både kammarmusikälskare och personer,

främst yngre, som inte kommit i kontakt med kammarmusik tidigare. Sådan här verksamhet i kombination med att nya, spelsugna, unga musiker utexamineras, väcker förhoppningen om nya generationer som väljer att framföra eller bara lyssna på och ta till sig kammarmusik av alla slag. Kammarmusiken har nog en framtid ändå.

CALLE FRIEDNER
TEXT OCH FOTO

Kati Raitinen, cello, Johanna Persson, altfiol och Cecilia Zilliacus, violin, stod i centrum för kammarmusikfestivalen i Stockholms konserthus.

Anders Jonhäll, flöjt, Bengt Forsberg, piano och Christoffer Sundqvist, klarinett, spelade ett kort stycke kammarmusik för deltagarna.